

helt entydigt resultat. Og det gør – sammenholdt med de overgangsordninger, der skal være i forslaget – at det med forenklingen vist må tages med et gran salt.

Det er f.eks. ikke helt klart, hvem overgangsordningerne skal omfatte. Nogle steder fremgår det, at de skal omfatte alle, også nye boligydelses- og boligsikringsmodtagere, og andre steder virker det, som om det især er den gruppe, der allerede nu er omfattet af reglerne, der vil få glæde af overgangsordningerne. Og hvis de omfatter alle, er det jo en ganske kompliceret sag, og spørgsmålet er så, om man i sidste ende overhovedet får det beløb ud af det, som man forventer.

Den reduktion, der skal ske på området over de 5 år, er en ganske voldsom reduktion. Og selv om man har som hovedmålsætning, at der ikke for nogens vedkommende skal skæres mere end 1.000 kr. om året, er 1.000 kr. om året i 5 år alligevel en slags penge i sidste ende og især sidst på måneden.

Når jeg står med det her forslag og tænker tilbage på valgkampen, oplever jeg det på den måde, at der er nogle, der må føle sig grundigt snydt, nemlig de lejere, som i valgkampens sidste dage fik et løfte fra statsministeren om, at der ville ikke ske nogen huslejestigninger. De må føle sig grundigt snydt. Og så kan man snakke om sukker og salt, men jeg synes, det her er et kedeligt eksempel på, hvordan man kan love sukker i valgkampen, og komme med salt, når virkeligheden skal præsenteres.

At progressionsgrænsen skal sænkes fra de 144.600 kr. til 120.000 kr. i det første år og endelig til 95.000 kr., betyder jo, at man skal være endnu fattigere for at komme ind under lavindkomstoverskriften. At egenbetalingen øges, rammer alle, og at pensionsfradraget fjernes i 1999 og først gradvis erstattes fra år 2000, for endelig i 2004 at ende på 4.000 kr., betyder, at pensionisterne rammes voldsomt og på én gang og meget akut. Og at fradraget for reelt enlige pensionister skal nedtrappes, rammer også den gruppe helt målrettet.

Og så er jeg altså ked af, at man bruger sådan et udtryk som, at boligstøttemodtagere i højere grad skal motiveres til »at økonomisere med boligforbruget«. Nu har jeg selv for et par år siden skullet ud at finde en lejlighed, og det var på et tidspunkt, hvor jeg havde en anden indkomst, end jeg har nu. Og jeg kan altså forsikre, at jeg forsøgte at »økonomisere med mit boligforbrug« på det tidspunkt, men når man kun

står med én valgmulighed med hensyn til lejligheder, er det altså svært at opføre sig boligøkonomisk, og jeg synes, det er en ubehageligt moraliserende pegefinger over for mennesker, hvis økonomi altså er afhængig af det her system.

I SF vil vi meget gerne medvirke til at løse de åbenlyse urimeligheder, der kan være i de nu gældende regler. Vi vil meget gerne kigge på, om der er nogle med høje indkomster eller med formuer, som får en boligstøtte – ydelse eller sikring, lige meget hvilken form – som de ikke behøvede at få eller ikke burde få. Det vil vi meget gerne være med til. Vi vil også meget gerne være med til at forenkle. Men vi kan ikke bære den form, lovforslaget foreligger i nu. Sådan som det foreligger nu, er det efter SF's opfattelse uacceptabelt.

Egil Møller (DF):

Som det fremgår af lovforslaget, er hovedsigtet at forenkle boligstøttereglerne og samtidig, som det er sagt tidligere, at motivere støttemodtagerne til at økonomisere med boligforbruget, og det lyder jo umiddelbart ganske fornuftigt, synes jeg. Men forslaget indeholder også en bestemmelse om, at formuer skal indgå i beregningsgrundlaget, og med hensyn til formueberegningen vil jeg bede om et klart svar fra by- og boligministeren om, hvorvidt dette vil motivere til øget opsparing.

Kan det være regeringens mål, at den ældre generation, som måske gennem et langt liv har slidt og slæbt og ofte lidt afsavn, bl.a. med det formål eventuelt at spare lidt op til alderdommen, skal se, at belønningen fra regeringens side er en hån og en latterliggørelse?

I Dansk Folkeparti sætter vi pris på og er taknemlige for, at mange ældre har brugt mindre, end de har tjent, og derved skabt sig en mindre formue. Og når det drejer sig om mennesker, som befinder sig blandt de lave og jævne indkomster, vil vi i Dansk Folkeparti ikke være med til at mindske boligstøtten.

I den gruppe befinder sig de enlige folkepensionister, som udelukkende har folkepensionen og ATP, de pensionistægtepar, som ligeledes kun har folkepensionen og ATP, mange fortidspensionister, som kun lever af fortidspensionen, de studerende, som kun har SU og en lille ungdomsbolig, de enlige mødre på dagpenge og ligeledes de enlige mødre, der har et arbejde som kassedame.